

Méně obvyklé nástrojové kombinace zpravidla přináší i netradiční repertoár. Rovněž duo harfy a housle seznámuje své posluchače s komorní tvorbou z jiného úhlu pohledu, než jsme zvyklí. Trojice skladatelů, jež v první polovině 19. století ovládala operní jeviště Itálie a Francie, se v instrumentálních formách představuje v poněkud nezvyklém osvětlení klasicky střídmého, stylicky průzračného hudebního projevu. **François Adrien Boieldieu** (1775-1834) byl proslaveným autorem více než tří desítek operních děl a působil jako pedagog na pařížské konzervatoři, kde vyučoval mj. také klavírní hru. Odtud plynul i jeho zájem o kompozici menších instrumentálních děl, mj. klavírních sonát v klasickém duchu. Sonátu Es dur, op. VIII (z vydání Faber Boieldieu's Pianoforte Sonatas) upravil pro housle a harfu Nicanor Zabaleta. Rovněž zjištění, že **Gaetano Donizetti** (1797-1848) stačil vedle svých 74 operních partitur napsat ještě rozsáhlé instrumentální dílo, obsahující 18 smyčcových kvartet, 3 kvintety, 13 symfonii a dlouhou řadu drobnějších forem, je překvapivým objevem. V nástrojových dílech zůstává Donizetti melodikem: jeho Sonáta pro housle (flétnu) a harfu (vydal ji v roce 1970 Raymond Meylan) je dvoučet (Larghetto, Allegro) a převládá v ní svěží melodický zřetel nad nástrojovou virtuozitou. **Gioacchino Rossini** (1792-1868) dosáhl svých světových úspěchů operními díly. Byl módním zjevem, ovlivnil však celou generaci svých současníků. S operním jevištěm se definitivně rozloučil v roce 1829 (Vilém Tell) a měl potom dost času, aby se vyzával v desítkách vokálních a nástrojových drobností, jejichž datace je mnohdy velmi problematická. Jeho Andante s variacemi pro housle a harfu uvádí prostou melodií (vlastní téma ke čtyřem variacím nastupuje až po adagiové introdukcii) a střídavě exponuje oba nástroje ve všechných stylizacích. Jiný ráz má Fantasie pro housle a harfu op. 124 (1907) **Camilla Saint-Saëns** (1835-1921). Všeobecně vzdělaný, ve své době velmi ceněný autor, brilantně vystihl všechny specifické zvukové i výrazové finesy obou nástrojů a využívá jich ve volné fantazijní formě plochy lyrického a virtuózního rázu (Preludio Poco allegretto, vásnivě podbarvené Allegro, vzdušné Vivo e grazioso, zpěvné Largamente a Andante con moto, adagiový závěr). Sonátu B dur op. 16 **Ludwiga Spohra** (1784-1859) je dilem velké klasické formy s rozsáhlou sonátovou větou, s volným Adagiem s přiznáčnou ozdobnou melodikou a s finálním rondem. Spohr - jeden z nejhranějších skladatelů své doby - byl sám vynikajícím houslovým virtuózem a často koncertně vystupoval se svou ženou, harfistkou Dorette Scheidlerovou. Pro společné koncerty v letech 1807-9 složil řadu skladeb.

Dagmar Platilová, členka Symfonického orchestru Čs. rozhlasu, je významnou českou harfistkou. Absolvovala pražskou Akademii muzických umění (u prof. K. Patrase), studovala také na hafordské univerzitě (u A. von Wurtzlera) a na Juilliardově škole v New Yorku (u Marcela Grandjanyho). Byla členkou Pražského dua (s flétnistou V. Žilkou) a Harfového souboru v New Yorku (New York Harp Ensemble), s nímž vystupovala v USA, Kanadě, Jižní Americe, v Karibské oblasti a hrála v mnoha evropských zemích. Ve svém sólovém repertoáru má kromě klasických děl také soudobé skladby, které jsou jí věnovány (Kapr, Slavický, Feld, Kučera aj.).

Národní umělec Josef Suk, sólista České filharmonie, je vynikajícím interpretem velkých koncertantních děl (Bach, Beethoven, Dvořák, Martinů, Berg aj.) i citlivým komorníkem (sonáty Beethovnovy, Brahmsovy aj.). Věnuje se také violové hře sólově (Berlioz, Sostakovici) i v komorních ansámblech (Mozartovy kvintety se Smetanovým kvartetem). Pro jeho hudební projev je přiznáčná technická vytříbenost spolu s dokonalým citovým prožitkem.

As a rule, less than usual instrumental combinations are linked with unconventional repertoire. Accordingly, the harp-cum-violin duo is apt to cast a light on chamber music somewhat different from the established angle of view. Here, a trio of composers who dominated the operatic stages of Italy and France in the first half of the 19th century are presented through their instrumental output, in somewhat unusual shades of a classically temperate, stylistically translucent musical expression.

François Adrien Boieldieu (1775-1834) was the famed author of over thirty operas, and was active as teacher at the Paris Conservatoire giving lessons in, among other subjects, the piano. Hence also his interest in writing short instrumental pieces, including piano sonatas in the classical vein. His Sonata in E flat major, Op. VIII (in: Faber Boieldieu's Pianoforte Sonatas) was arranged for the violin and harp by Nicanor Zabaleta.

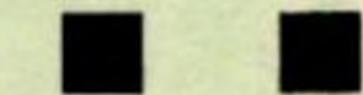
What may strike as equally surprising is the fact that **Gaetano Donizetti** (1797-1848) managed to produce, besides his 74 operatic scores, an extensive body of instrumental works including 18 string quartets, three quintets, 13 symphonies and a long series of smaller pieces.

Even in his instrumental opuses Donizetti remained faithful to strong melodies: his Sonata for Violin (Flute) and Harp (published by Raymond Meylan in 1970) consists of two movements (Larghetto; Allegro), with a crisp focus on melody prevailing over considerations of instrumental virtuosity. **Gioacchino Rossini** (1792-1868) attained worldwide success through his operas. While he was a fashionable author, as it were, he did exert considerable influence on a whole generation of his contemporaries. He bid a definitive farewell to the operatic stage in 1829 (with William Tell), which left him with ample time to spend on producing with evident relish dozens of vocal and instrumental miniatures whose dating is in many cases extremely problematic. His Andante with Variations for Violin and Harp introduces a simple tune (the theme proper for the four variations appearing only after an adagio introduction), and exposes alternatively each of the two instruments in gratifying stylizations. A piece of different nature is the Fantasia for Violin and Harp, Op. 124, of 1907, by **Camille Saint-Saëns** (1835-1921). Equipped with an all-round education, its author, much valued in his time, brilliantly captured here all the nuances, both sound- and expression-wise, characteristic of the two instruments, to employ them within the loose fantasia format of a musical texture conceived in the lyrical and virtuoso veins (involving a Poco allegretto prelude, an Allegro with

passionate undertones, an airy Vivo e grazioso, a songful Largamente, and an adagio-type final Andante con moto). The Sonata in B flat major, Op. 16, by **Ludwig Spohr** (1784-1859) is a work in the grand classic format involving an extensive sonata movement, with a freely flowing Adagio featuring characteristic ornamental melodic, and a final Rondo. One of the most widely performed composers of his time, Spohr himself was an outstanding violin virtuoso frequently appearing in concert with his wife, the harpist Dorette Scheidler. A number of his works were written expressly for their joint performances in the years 1807-1809.

Dagmar Platilová, member of the Prague Radio Symphony Orchestra, is a prominent Czech harpist. She obtained her musical training at Prague's Academy of Music and Drama (under K. Patras), Hartford University (A. von Wurtzler), and Juilliard School of Music in New York (Marcel Grandjany). She is part of the Prague Duo (with flutist V. Žilka) and formerly played with the New York Harp Ensemble with whom she toured in the US, Canada, Latin America and the Caribbean, as well as performing in many European countries. Her solo repertoire ranges from classical music to contemporary works dedicated to her (by Kapr, Slavický, Feld, Kučera and others).

Josef Suk, soloist of the Czech Philharmonic, is an outstanding interpreter of major concertante works (Bach, Beethoven, Dvořák, Martinů, Berg a.o.), as well as being a refined chamber player (sonatas by Beethoven, Brahms, etc.). Apart from the violin, his other instrument is the viola which he plays both as a soloist (Berlioz, Shostakovich) and as a member of chamber ensembles (the Mozart Quintets, with the Smetana Quartet). His characteristic feature as a player is the combination of technical brilliance with perfect feeling.

Weniger übliche Kombinationen von Instrumenten bringen in der Regel auch ein nichttraditionelles Repertoire. Auch das Duo der Harfe und der Geige macht die Zuhörer mit dem Kammerschaffen aus einem anderen Gesichtswinkel bekannt, als wir gewöhnt sind. Die drei Komponisten, die in der ersten Hälfte des 19. Jahrhunderts die Opernbühnen Italiens und Frankreichs beherrschten, stellen sich in Instrumentalformen im etwas ungewöhnlichen Licht der klassisch gemäßigt, stilistisch durchsichtigen musikalischen Äußerung vor. **François Adrien Boieldieu** (1775-1834) war ein berühmter Autor von über drei Dutzend Opernwerken und wirkte als Lehrer am Pariser Konservatorium, wo er u.a. auch Klavier unterrichtete. Dem entsprang auch sein Interesse für die Komposition kleinerer Instrumentalwerke, u.a. von Klaviersonaten im klassischen Geist. Die Sonate Es-dur, op. 8 (aus der Ausgabe Faber Boieldieu's Pianoforte Sonatas) richtete Nicanor Zabaleta für Violine und Harfe ein. Auch die Feststellung, daß **Gaetano Donizetti** (1797-1848) neben seinen 74 Opernpartituren noch ein umfangreiches Instrumentalwerk zu schreiben vermochte, das 18 Streichquartette, 3 Quintette, 13 Sinfonien und eine lange Reihe kleinerer Formen enthält, ist eine überraschende Entdeckung. In Instrumentalwerken bleibt Donizetti Melodiker: seine Sonate für Violine (Flöte) und Harfe (1907 von Raymond Meylan herausgegeben) ist zweisätzlich (Larghetto, Allegro), und in ihr überwiegt der frische melodische Gesichtspunkt über der instrumentalen Virtuosität. **Gioacchino Rossini** (1792-1868) erzielte seine Welterfolge mit Opernwerken. Er war eine Modeerscheinung, beeinflußte aber die ganze Generation seiner Zeitgenossen. Von der Opernbühne verabschiedete er sich definitiv im Jahre 1829 (Wilhelm Tell) und hatte dann genug Zeit, sich an Dutzenden kleinen Vokal- und Instrumentalwerken zu erfreuen, deren Datierung häufig sehr problematisch ist. Sein Andante mit Variationen für Violine und Harfe leitet er mit einer einfachen Melodie ein (das eigentliche Thema zu den vier Variationen erklingt erst nach dem Adagio der Introduction) und exponiert beide Instrumente abwechselnd in dankbaren Stilisierungen. Anderer Art ist die Fantasie für Violine und Harfe, op. 124, (1907 von **Camille Saint-Saëns** (1835-1921)). Der allseitig gebildete, zu seiner Zeit sehr geschätzte Autor erfaßte brillant alle spezifischen Finessen des Klanges und Ausdruckes beider Instrumente und nutzt sie in der freien phantasievollen Form einer lyrischen und virtuosen Fläche (Preludio Poco allegretto, ein leidenschaftlich gefärbtes Allegro, ein luftiges Vivo e grazioso, ein melodisches Largamente und Andante con moto, das abschließende Adagio). Die Sonate B-dur, op. 16, von **Ludwig Spohr** (1784-1859) ist ein Werk großer klassischer Form mit einem umfangreichen Sonatasatz, mit langsamem Adagio mit kennzeichnender verzierender Melodik und dem finalen Rondo. Spohr - einer der am meisten gespielten Komponisten seiner Zeit - war selbst ein ausgezeichneter Geigenvirtuose und trat häufig mit seiner Frau, der Harfenistin Dorette Scheidler bei Konzerten auf. Für die gemeinsamen Konzerte komponierte er in den Jahren 1807-9 mehrere Werke.

Dagmar Platilová, Mitglied des Sinfonieorchesters des Tschechoslowakischen Rundfunks, ist eine bedeutende tschechische Harfenistin. Sie absolvierte die Prager Akademie der musischen Künste (bei Prof. K. Patras), studierte auch an der Universität in Hartford (bei A. von Wurtzler) und an der Juilliard School of Music in New York (bei Marcel Grandjany). Sie ist Mitglied des Prager Duos (mit dem Flötisten Václav Žilka) und des New York Harp Ensembles, mit dem sie in den USA, Kanada, Südamerika und in der Karibik auftrat und in vielen europäischen Ländern spielte. Ihr Solorepertoire umfaßt neben klassischen Werken auch zeitgenössische Kompositionen, die ihr gewidmet sind (Kapr, Slavický, Feld, Kučera u.a.).

Der **Josef Suk**, Solist der Tschechischen Philharmonie, ist ein auszeichneter Interpret großer konzertanter Werke (Bach, Beethoven, Dvořák, Martinů, Berg u.a.) und ein feinfühliger Kammermusiker (Sonaten Beethovens, Brahms' u.a.). Er widmet sich auch dem Bratschenspiel als Solist (Berlioz, Schostakowitsch) und in Kammerensembles (Mozarts Quintette mit dem Smetana-Quartett). Für seinen musikalischen Ausdruck ist technischer Schliff und vollkommenes Empfindungsvermögen charakteristisch.

STEREO
11 0046-1 131 G

8 596911 004616

1. strana / Side 1

Ludwig Spohr

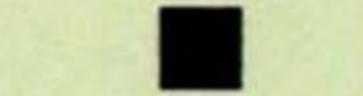
Sonáta B dur pro harfu a housle op. 16 23:43

I. Allegro	11:20
II. Adagio	4:43
III. Rondo. Allegretto	7:40

Gaetano Donizetti

Larghetto a allegro g moll pro housle a harfu 5:36

Larghetto ed Allegro in G minor for Violin and Harp

2. strana / Side 2

Camille Saint-Saëns

Fantasie pro housle a harfu op. 124 13:24

Fantaisie for Violin and Harp, Op. 124

Gioacchino Rossini

Andante con variazioni F dur pro housle a harfu 4:35

Andante con variazioni in F major for Violin and Harp

François-Adrien Boieldieu

Sonáta Es dur pro housle a harfu op. 8 11:26

(Úprava Sonáty pro housle a klavír N. Zabalety)

Sonate in E flat major for Violin and Harp, Op. 8

(Arrangement of Sonate for Violin and Piano by N. Zabaleta)

I. Allegro	5:45
II. Andantino con variazioni	5:41

JOSEF SUK - housle / violin DAGMAR PLATILOVÁ - harfa / harp

Hudební režie / Recording director Vladimír Koronthál
Zvuková režie / Recording engineer Václav Roubal

Nahráno digitálně 26. ledna 1987 ve Dvořákově síni pražského Domu umělců (Boieldieu) a 6. února-2. dubna 1986 ve zkušebně PFS, Jalovcová ul. (ostatní)

Recorded by digital technique at the Dvořák Hall of the House of Artists, Prague, on 26 January, 1987 (Boieldieu) and at the rehearsal studio of the Czech Philharmonic Chorus from 6 February to 2 April, 1986 (the rest)

Odpovědná redaktorka / Editor Jana Smékalová
Printed by Severografie Děčín

Cover photo © Vilém Bernášek 1987

Cover design © Ondřej Grygar 1987

Sleeve-note © Karel Mlýnek 1987

Translation © Stanislava Vomáčková, Hildegarde Kupecková, Vladimíra Daňková 1987

Cover editor Dana Melanová

КОМПОЗИЦИИ ДЛЯ СКРИПКИ И АРФЫ

ЙОЗЕФ СУК - скрипка

ДАГМАР ПЛАТИЛОВА - арфа

Буалдие • Спор • Сен-Санс • Россини • Доницетти

MADE IN CZECHOSLOVAKIA